

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 518/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 9711/2012, sp. zn. Rvp 9713/2012, sp. zn. Rvp 9714/2012 a sp. zn. Rvp 9715/2012 vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 4125/2011, sp. zn. 20 Er 4350/2011, sp. zn. 20 Er 3834/2011 a sp. zn. 20 Er 4330/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9711/2012, sp. zn. Rvp 9713/2012, sp. zn. Rvp 9714/2012 a sp. zn. Rvp 9715/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 518/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. júla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnené podaniami doručenými 30. júla 2012 a 28. septembra 2012, vedené pod sp. zn. Rvp 9711/2012, sp. zn. Rvp 9713/2012, sp. zn. Rvp 9714/2012 a sp. zn. Rvp 9715/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 12 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práva užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 20 Er 4125/2011, sp. zn. 20 Er 4350/2011, sp. zn. 20 Er 3834/2011 a sp. zn. 20 Er 4330/2011 (ďalej len „napadnuté konania“).

Zo sťažností (v podstate s identickým obsahom) vyplýva, že sťažovateľka v predmetných štyroch veciach osobitne podanými návrhmi požiadala súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. Súdny exekútor následne požiadal okresný súd o udelenie poverení na vykonanie exekúcií. Sťažovateľka dôvodí, že okresný súd tieto žiadosti prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci v zákonom ustanovených lehotách.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že okresný súd v napadnutých konaniach o jej návrhoch na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol len čiastočne napriek tomu, že tieto veci nevykazujú prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadujú takú spoluprácu

okresného súdu s účastníkmi konania, ktorá by mohla podstatne ovplyvniť jeho posúdenie, resp. rozhodnutie v týchto veciach.

Sťažovateľka v sťažnostiach tvrdí, že vzhľadom na neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu podala „23. novembra 2010, 25. mája 2011 a 9. mája 2012“ v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu sťažnosti na prietahy v ňou iniciovaných exekučných konaniach a že tieto sťažnosti „*sa minuli účinkom*“.

Uvedeným postupom okresného súdu malo v napadnutých konaniach podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach boli porušené ňou označené práva, aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľke bol okresný súd zaviazaný zaplatiť finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9711/2012, sp. zn. Rvp 9713/2012, sp. zn. Rvp 9714/2012 a sp. zn. Rvp 9715/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom okresného súdu v bližšie neoznačených konaniach

Sťažovateľka v sťažnostiach namietala, že primárne došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a následne od toho argumentačne odvádzala porušenie ďalších označených práv postupom okresného súdu v napadnutých konaniach.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka vo svojich sťažnostiach tvrdila, že viackrát využila inštitút sťažnosti na prietahy adresovanú predsedovi okresného súdu v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdech, ale bezvýsledne. Keďže sťažovateľka napriek tomu, že je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nedoručila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ústavný súd ju vyzval, aby svoje sťažnosti v tomto smere doplnila. Podaním doručeným 28. septembra 2012 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoje sťažnosti doplnila o kópie svojich sťažností na prietahy zo 14. mája 2012 a kópie odpovedí predsedu okresného súdu na tieto sťažnosti. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že neušlo jeho pozornosti, že obsah odpovede sťažovateľky na výzvu ústavného súdu v časti (*„ani v jednej z vecí, ku ktorej smeruje Vaša výzva nepodala sťažnosť dňa 23.11.2010, ani 25.05.2011, keďže v tom čase ešte v týchto veciach nebol podaný návrh na vydanie poverenia“*) vyznieva tak, akoby ústavný súd od nej požadoval ním vyfabulované dôkazy, pričom v skutočnosti ústavný súd výzvou iba reagoval na tvrdenia sťažovateľky uvedené v sťažnostiach, a to že sťažovateľka mala podať sťažnosti predsedovi okresného súdu 23. novembra 2010, 25. mája 2011 a 9. mája 2012.

Zo sťažností a z predložených dôkazov kópií odpovedí predsedu okresného súdu o výsledku prešetrenia sťažností z 3. a 6. júna 2012 vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

a) návrhy a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli podané v priebehu augusta 2011 (v prípade konania vedeného pod sp. zn. 20 Er 4125/2011 dňa 19. augusta 2011, sp. zn. 20 Er 4350/2011 dňa 30. augusta 2011, sp. zn. 20 Er 3834/2011 dňa 1. augusta 2011 a sp. zn. 20 Er 4330/2011 dňa 30. augusta 2011),

b) sťažovateľka svoje sťažnosti adresované ústavnému súdu doručila 2. júla 2012,

c) predseda okresného súdu vo všetkých odpovediach na sťažnosti uvádza, že *„zistil závažný rozpor so zákonom ohľadom výšky plnenia priznaného exekučným titulom, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že čiastočne zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.*

Ďalej Vám dávam do pozornosti, že podľa ust. § 44ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 vyplýva, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti na písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Taktiež v danom ustanovení je výslovne uvedené, že lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku.“. Predseda okresného súdu v závere svojich odpovedí na sťažnosti sťažovateľky na prietahy vo všetkých napadnutých konaniach konštatoval, že *„existujú súčasne oba dôvody, pri ktorých neplatí 15 dňová lehota“*, a sťažnosti sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné.

Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd prihliadajúc aj na skutočnosť uvádzanú predsedom okresného súdu vo svojich odpovediach, že existuje procesná okolnosť, ktorá bráni vydaniu poverenia v napadnutých konaniach na vykonanie exekúcie (rozhodnutia o čiastočnom zastavení exekúcie ešte nenadobudli právoplatnosť, pozn.), najmä však vychádzajúc z dĺžky napadnutých konaní (necelý rok od podania žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie do podania posudzovaných sťažností) a neexistencie tvrdenej povinnosti za daných okolností vydať poverenie do 15 dní od doručenia žiadosti, dospel k záveru, že dĺžka napadnutých konaní sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jej sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011).

Keďže porušenie ostatných označených práv bolo argumentačne závislé od vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosti vo zvyšnej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnené.

Rozhodovaním o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky sa už ústavný súd nezaoberal, pretože vzhľadom na opísané okolnosti prípadu a ustálené právne závery tieto v danej veci stratili opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012